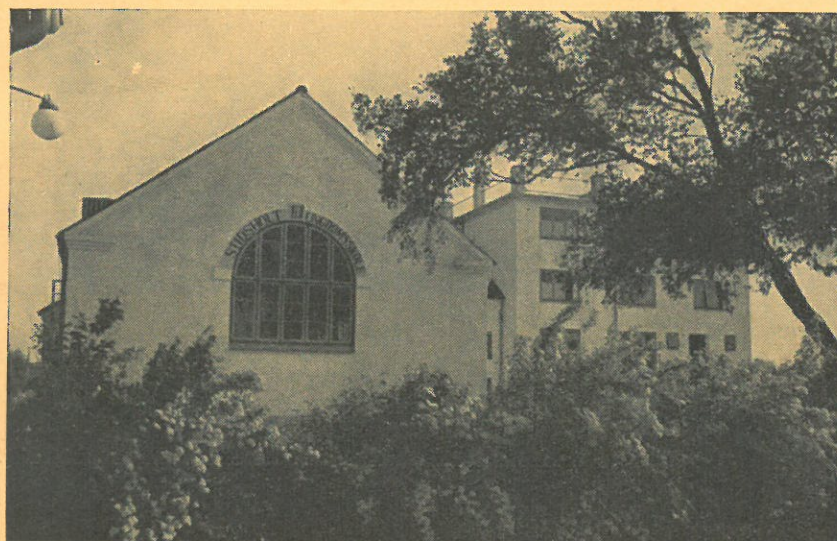

STIDSHOLT
UNGDOMSSKOLES

Årsskrift

1952

STIDSHOLT
UNGDOMSSKOLES

Årsskrift

1952

UDGIVET AF
UNGDOMSSKOLENS
ELEVFORENING

FREDERIKSHAVN
EKSPRES-TRYKKERIET

1952

Kom, ræk mig Haanden, lad os slutte Kæde
og gaa om Festens Træ med stille Glæde.
— Den bliver snevrere, den Kreds, og mange Ar
og tomme Pladser minder os om det, der var.

Nu ja, saa ser vi op, hvor Stjernen hænger
og sørger, som de Vise, ikke længer,
men ser i den et tyst og venligt Svar,
— og ser med dobbelt Tak paa dem, vi har:
God Jul! Guds Fred med alle kære Venner!
Og Fred med alle dem vi ikke kender.

Olfert Ricard. (1928).

Fredens Evangelium

»Fred kom til Jord,
Himmelens Fred med Guds Ord.
Æren er Guds i det høje!«

Saadan synger vi hvert Aar, naar den store Julehøjtid gaar ind. Det er jo en næsten ordret Gentagelse af Englenes Sang over Bethlehems Marker: »Ære være Gud i det Højeste! og paa Jorden Fred i Mennesker, der har hans Velbehag!« Ja, Julenat lyste Gud sin Fred over denne haabløse Jord. — »Den, som ret følte og troede dette,« siger Luther, »han vilde vide, hvori den sande Glæde bestaar, og han kunde ikke leve længe formedelst det overvældende i denne Glæde. Men det er umuligt, at vi her paa Jorden fuldkommen kan fatte eller komme til Ende med at lære denne Prædiken; thi dette Liv er for indskrænket og vort Hjerte for svagt dertil og formaar ikke at gribe eller rumme denne store Glæde. Men hvis det var muligt, at et Hjerte ret kunde optage den i sig, saa maatte det sprænges af Glæde.« — Se, saadan er Glæden over Julens Evangelium. Den er for »hele Folket« — altsaa for os allesammen. — Hvis man kortelig skal svare paa, hvori Julens overvældende Glæde da bestaar, saa maa Svaret blive dette: Deri, at ikke vi har udvalgt Gud, men at Gud har udvalgt os; han har fundet os i vort buldrende Mørke, ja, ikke blot har fundet os, men bliver ved at finde os og holde fast ved os. Ellers vilde vi nemlig blive ganske borte fra ham. Som naar vi taber et Pengestykke i Mørket og tænder en Lygte for at finde det, saadan blev Lyset fra det Høje Julenat kastet ned over vor dødsmærkede Jord, for at det skulde oplyse og afsløre det fortabte. I Lyset af Verdens Frelser, der lod sig føde i et fattigt Menneskebarns Skikkelse, lægges hele vor syndige, trælsomme og uaandelige Tilværelse blot. Alle de Løfter, vi Mennesker har bygget os af Selvgodhed, af sjælelige Oplevelser, af Fromhed og Trosevne — alle de mørke Løfter, der er

mellem os og Gud, de bliver sprængt i Stykker, naar Julens Budskab lyder. For saa er vi afsløret. Saa har vi ikke længere noget Skjul for Guds Barmhjertighed eller noget Værn imod den altoplysende Naade og Sandhed, den evige Hvile og Fred, der strømmer ned over os fra Guds ufattelige Godhed og fra hans Kærligheds uendelige Himmel. — Julen betyder, at for Jesusbarnets Skyld er alt, hvad vi er og gør, velbehageligt og godt for Gud. Julen betyder, at det er dette virkelige Liv, Gud er kommet til og er gaaet ind i, ikke til vore Tanker og Følelser og Religion, men til det virkelige Liv med dets Nød, Synd og Brutalitet, med dets Fortvivlelse og Haabløshed, med Døden tilsidst. Det er ikke til Mennesker, der bliver aandeligt og moralsk forvandlet ved et larmende Vækkelsesmøde, og som gennem denne deres »Forvandling« faar Herredømme over Tanke og Handling, Følelse og Vilje, at Gud kommer. Hvor Mennesker finder Glæden i et saadant Budskab, dér er Gud ikke. Han er kun hos de haabløse. Han kommer kun til de fortvivlede, til Mennesker, der er bundet af Fortid og Arv, af Synder og Laster, af Bitterhed og Selviskhed, — og som inderst inde godt ved, at det kommer de aldrig ud af ved deres egne gode Forsætter eller Omvendelse; det holder os ligesom fast, som Døden engang skal holde os fast, den, som med sin haarde, kolde Virkelighed spotter over alle vore kloge Tanker, alle vore dybe Følelser, al vor fromme Religion og Tro. Til alt dette er Gud kommet. I det er han gaaet ind. At Frelseren lod sig føde Julenat, og at Gud blev Menneske, det betyder, at enten vi kan forstaa det eller ikke, enten vi kan føle noget ved det eller ej, saa kommer vi dog ikke længere nogle Steder hen, hverken i Liv eller Død, hvor vi ikke møder vor Broder Jesus Kristus. Saa tilhører dette vort Liv i dets Nederlag og Fangenskab, i dets Bundethed og Synd; saa tilhører vor Død, hvor der intet andet er at se end et Lig: saa tilhører begge Dele Gud. Netop Virkeligheden, som den er, med Truslen om en ny Verdenskrig og uoverskuelige Ødelæggelser hængende over os, med Fjendskab og Propaganda og Utryghed, er Guds. Denne Verden, der er fuld af Angst og Raahed og Nedværdigelse, er Guds Rige.

Det er denne virkelige Verden, han har givet sin Fred og sit Haab, og ikke den, der sidder og korsor sig over de andre. For Guds Fred betyder ikke en fredelig Følelse i Hjertet, heller ikke fredelige Forhold paa Jorden, saa vi kan leve trygt uden at genere hinanden. Men den betyder, at der er sluttet Fred mellem Gud og os paa Trods af Menneskelivets Ondskab og Jordens Helvedesmørke. — Kender De Storm P.s Tegning: Vagabondens Juleaften? Denne Vagabond har ingen at tage i Hænderne og danse med om Julens Træ — han har slet ikke Raad til at købe et Træ. Han er ensom og fattig og pjaltet — og hans Næse er saa rød, at Vinterkulden ikke er Forklaring nok. Han staar ude paa den aabne Mark, kun i Selskab med sin Hund. Skønt og rent ligger Sneen paa de grønne Grene. Og her i den dybe, stille Nat ser han ogsaa — ikke mod en Papstjerne — men mod en rigtig Stjerne, Bethlehemsstjernen. Da gribes han af Julens Enfold og Storhed — lige saa stille tager han Hatten af for Julens Renhed, Julens Godhed, Julens Herre. Det kommer saa gribende frem, naar man ser ham i Forhold til Hunden: den ser op paa ham, op paa sin Herre, længere kan et Dyr ikke se; det kan ikke se Stjernens Storhed og Renhed. Men han, Vagabonden, han er trods alt et Menneske: Som Hunden ser op paa sin Herre, ser han paa sin, opad mod Stjernen, opad mod Gud. Ja, og saa er det altsaa, han tager Hatten af. Han er pjaltet og ringe, men der er ingen Løfter mellem Gud og ham — netop af denne Grund. Han har ikke Opskriften paa, hvordan man faar Herredømmet over sine Tanker og Handlinger. Der er ingen religiøse Eksperter, der har haft Held til at forvandle ham. Han er bunden af sin Synd og sin Last. Han er et daarligt Menneske. Men han har intet Skjul, intet Værn mod Julens overvældende Glæde. Han ved, at den er for hele Folket. Jamen, saa maa hans sølle Hjerte ogsaa aabne sig for al denne Godhed og Rigdom. Fra sin egen Elendighed løfter han da Blikket opad i den mørke Nat og opdager, at Guds Ansigt lyser over ham.

H. Toft Christensen.

I det godes Tjeneste

Det er af overordentlig stor Betydning at faa begyndt rigtigt paa en Ting.

Naar en Opgave gaar i Haardknude for os, maa vi mange Gange erkende, at det egentlig kun skete, fordi vi fik begyndt forkert.

Et Barn behøver ikke at være gammelt, før det har indhøstet Erfaringer i den Retning. Den Voksne, der vil være ærlig over for sig selv, maa indrømme, at han saavel i Forhold til sit Arbejde som til sine Medmennesker mange Gange fik begyndt fra den forkerte Side, og maaske maatte han ligesom Barnet, der faar begyndt forkert paa sit Regnestykke, tage fat forfra igen.

Et af dansk Litteraturs Hovedværker er Paludan Müllers »Adam Homo«.

Der fortælles heri om en ung Mand, Adam Homo, og om hans Fejlgreb. Der var ikke nogle større eller mindre Ting i hans Liv, han fik begyndt forkert paa, maaske af Klodsethed eller Ukyndighed, men hele hans Liv, ledet, som det var, af Egenkærlighed og Ærgerrighed, blev et Fejlgreb. I sine sidste Stunder maatte han erkende, at hans Liv var blevet en Tragedie. Alle hans Æresbevisninger og fine Titler kunde ikke dække over den Kendsgerning, at han ved sin idelige Svigten havde fulgt den forkerte Linie, ad hvilken han havde begyndt.

Som Modstykke til denne Hovedperson i et Digterværk vil jeg gerne nævne en Mand fra det virkelige Liv, Abraham Lincoln, De forenede Staters Præsident gennem en Aarrække. Han var født i smaa Kaar og var som ung en fattig Brændehugger. Mens han studerede, maatte han tjene til Livets Op- hold. Ved sin Dygtighed og Udholdenhed vandt han Beundring i vide Kredse og naaede frem til Statens højeste Embede; men Udgangspunktet for hele hans Gerning var Redelighed og Næstekærlighed, og dette svigtede han aldrig.

Han blev kaldt »Den gamle Hædersmand Abraham«, »De Sortes Befrier« og »Den store Mand«, men selv sagde han: »Kald mig noget andet, giv mig et Navn, som jeg haaber vil være rigtigere. Sig, at jeg har villet være en god Søn, det har været Drivfjederen, det bekender jeg med Tak til min Moder«.

Det er godt, at der er Folk, ogsaa i høje Stillinger, som Abraham Lincoln, for det er for os et Vidnesbyrd om den Styrke, der ligger i at faa rigtig begyndt og om den Velsignelse, der følger med at være tro mod sit Udgangspunkt.

At være en god Søn — er et værdigt og smukt Motto for Menneskers Liv.

At være en god Søn — er ikke ensbetydende med at naa langt frem eller højt op.

*Virke stort er ikke Sagen,
men kun det: at virke sundt.*

At være en god Søn — det betyder, at man i Taknemmelighed og Kærlighed vil søge at føre det gode videre, som man har modtaget.

Den, der vil det, har begyndt ved den rigtige Ende, og det skal nok vise sig, mens Aarene gaar, at han faar mange Ting i Tilgift.

Vi husker Kong Salomon, der begyndte sin Regeringstid med at bede om et godt og forstandigt Hjerte. Han vilde saa gerne være en god Søn — en tro Tjener og Raadgiver. Han begyndte ved den rigtig Ende, og han fik mange store Ting i Tilgift.

Historien om den store Konge minder os om, at vi ogsaa skal være gode Sønner i Forhold til vor »anden Moder«, vort Land.

Ved Genforeningsfesten i Dybbøl 1920 sagde en af Talerne: Vi vil være dig gode Sønner og Døtre, Danmark, det lover vi dig, og det giver vi dig Haandslag paa, Kong Christian.

Mange Aar er gaaet siden, en ny Slægt er vokset op, og en ny Konge sidder paa Danmarks Trone, men Løftet fra

hin Dag er ikke blevet forældet, det maa fornyes af hvert Slægtled.

Man bliver ikke en god Søn ved at gaa passiv gennem Tilværelsen, men vi kan finde Hjælp dertil ved at give os i det godes Tjeneste.

Der fortælles om Sokrates, der levede i Grækenland ca. 400 Aar før Kristi Fødsel, at han en Dag paa Athens Gader mødte en ung Mand, hvis hele Adfærd tiltalte ham meget. Han spærrede ham Vejen med sin Stok og spurgte ham: »Ved du, hvor man kan købe Brød og Kød?« »Javel,« svarede den unge Mand, »det kan du købe paa Agoratorvet.« »Og ved du,« fortsatte Sokrates, »hvor man kan købe Klæder og Fodtøj?« »Ja,« svarede Manden, og saa fortalte han Sokrates, hvor Skrædderen og Skomageren boede.

»Det er meget godt, men saa kan du maaske ogsaa sige mig, hvor man lærer at blive et godt Menneske?« spurgte Sokrates videre, — og da den unge Mand blev forvirret og ikke kunde svare, tilføjede han: »Hvad nytter det at vide alt det andet, naar du ikke kender den eneste Ting, som det er nødvendigt at vide? Og hvad Brug vil du gøre af al din øvrige Viden, hvis du ikke forstaar at bruge den i det godes Tjeneste? Den vilde da ikke være mere værd mellem dine Hænder end et Stykke Værktøj i Hænderne paa en Mand, der ikke forstaar at bruge det.«

Da Sokrates mærkede, at hans Ord havde gjort stærkt Indtryk paa den unge Mand, sagde han til ham: »Kom med mig, saa vil vi sammen prøve at finde det Sted,« og fra den Dag af slog de Følge.

Læg nu Mærke til, hvad Sokrates sagde. Han sagde ikke: »Kom med mig, det gode skal jeg nok lære dig at finde;« men »vi vil sammen prøve at finde det.«

Jeg plejer jo ved Aabningsfesterne her paa Skolen at sige lidt om Skolens Maal. Naar jeg taler, som jeg gør i Dag, er det ikke for at gaa udenom, tværtimod, jeg vilde netop gerne, at vi sammen skulde prøve at se, at Skolens Maal ikke er naaet alene ved at meddele Kundskaber og hjælpe til Dyg-

tiggørelse, Ting, der selvfølgelig ikke maa glemmes. Vi vil søge at gøre jer saa dygtige, som det er muligt paa 5 Maaneder.

Men vi vil gerne være jer til lidt mere Hjælp end den, der kan ses gennem Dygtiggørelsen.

Skolen vil gerne i disse Maaneder og ogsaa sidenhen være jer til Hjælp med Hensyn til det, jeg talte om først: at faa begyndt fra den rigtige Ende. Naar man kommer paa Ungdomsskole i 14—18 Aars Alderen, staar man over for at skulle begynde et nyt og meget vigtigt Afsnit af sit Liv, nemlig Ungdomstiden. Vi vil gerne tilsige jer og jeres Forældre vor Hjælp til, at I maa faa en god Start og blive gode Sønner af jeres Hjem og Fædreland.

Og saa vil Skolen prøve at hjælpe jer til at gaa i det godes Tjeneste.

Jeg minder igen om de sidste Ord, Sokrates sagde til den unge Mand: »Saa vil vi sammen prøve at finde frem til det gode.«

Vi siger ikke i Dag til jer: »Naar I bare kommer paa Skole, saa skal vi nok lære jer det gode.« Det vilde være uærligt og overmenneskeligt. Men vi byder jer i Dag hjertelig velkommen til godt Følgeskab gennem 5 betydningsfulde Maaneder af jeres Liv og siger til jer: »Kom og vær rigtig med i vort Hjem og vor Skole, kom med os, og saa vil vi sammen med hinanden prøve at finde det gode.«

Og saa een Ting til Slut: 400 Aar efter Sokrates kom Kristus til Jorden, og han havde et langt større Budskab end nogen Vismand. Han behøvede ikke at tale i forsigtige Vendinger om det gode. Han alene er god, og det er til hans Følgeskab og til hans Tjeneste, vi er kaldet som kristne Mennesker. Uden om ham er al Tale om det gode meningsløs, og uden om ham kan vi ikke vandre i det godes Tjeneste.

Han alene kan give os Hjælp til at faa ret begyndt og til engang at faa fuldført Tjenesten.

Hans Jakobsen.

Kommer F. N. mig ved?

Jeg er stillet overfor spørgsmålet: Kommer Forenede Nationer mig ved? Jeg vil dele spørgsmålet med Dem, som lytter: Kommer FN Dem ved? Kommer FN i det hele taget det enkelte menneske ved? Er FN ikke i mange menneskers ømdømme et sted, hvor øst og vest mødes og skændes og aldrig kan blive enige om nogen ting? Er det ikke et sted, hvor man bruger en masse penge til ingen nytte, et sted, hvor man snakker fred og fred, og der bliver ingen fred? Er FN ikke for mange mennesker bare en hel masse store forbogstaver, som man ikke forbinder nogen forestilling ved: ILO .. ICAO .. UPU .. WHO .. UNICEF .. o.s.v., næsten lige så svært at læse som den store tabel.

Det er ikke min opgave her at gøre rede for, hvordan FN er opbygget med plenarforsamling — sikkerhedsråd — økonomisk og socialt råd — formynderskabsråd — mellemfolkelig domstol og sekretariat, og hvad disse råd udretter. Jeg skal heller ikke fortælle FN's historie, fra den begyndte i 1941 med Det atlantiske frihedsbrev, hvori Roosevelt og Churchill udtrykte målet: »At oprette en fred, som vil give alle nationer muligheder for at leve i sikkerhed inden for deres egne grænser, og som vil sikre alle mennesker i alle lande en tilværelse i frihed for frygt og for nød«.

Spørgsmålet er: Det enkelte menneskes forhold til FN. — Hvad og hvor er FN i forhold til Dem og til mig? Vil De, som nu lytter, være med til et tankeeksperiment? Tag en blyant (i tankerne altså), sæt en prik på et stykke papir. Prikken skal betyde det enkelte menneske — Dem eller mig. Tegn en cirkel udenom. Cirklen betyder det lille samfund, som dannes ved, at to mennesker finder sammen — hjemmet. Tegn en cirkel udenom igen, det er sognet eller byen, vi hører til. Den næste cirkel er landet, og alleryderst kommer cirklen De forenede Nationer, det er

også et samfund, som består af nationerne, som har fundet sammen.

Konsekvensen af dette rids er, at det enkelte menneske, som befinder sig i midten, ikke blot tilhører hjemmet, er sognebarn, det er også verdensborger i det store samfund, med andre ord, det er selv en lille del af De forenede Nationer. — Derfor kommer FN os ved. Vi er ikke udenfor og kan stå som ligegyldige tilskuere, vi er selv part i sagen. Hjemmets problem er det enkelte menneskes problem, sognets, landets, De forenede Nationers problem, det er vores problemer, de kommer os direkte ved.

Alle de store bogstaver betyder et arbejde, som gøres for Dem og for mig og for alle vore medmennesker på denne og på den anden side kloden. De fortæller om fysisk og moralsk kamp for at skabe en verden, der er værd at leve i, en kamp for at skabe fred og bevare fred, en kamp mod sult, sygdom, uvidenhed og fattigdom. Bogstaverne fortæller om en kamp for alle menneskers velfærd og lykke.

I de små samfund kan det enkelte menneske ikke skille sig ud og leve isoleret og uafhængig af alle andre. Problemerne er fælles og må løses i fællesskab. På samme måde er det med nationerne. Verden er i dag så lille, at ingen nation kan leve isoleret og uafhængig af de øvrige. Oprettelsen af De forenede Nationer var forsøget på at skabe det organ, hvor nationerne i fællesskab kunne løse deres problemer.

Kunne det ikke være fristende et øjeblik at se på bare nogle enkelte af de problemer, der skjuler sig bag de store bogstaver?

Det vil falde os let at standse ved eet af hjemmets mest nærliggende problemer, nemlig børnene. Ethvert hjem ser det som sin første pligt at drage omsorg for, at børnene får de bedst mulige vilkår at vokse op under. Men hvis et barn ikke har hjem eller forældre, som kan tage sig af det, er det dog ikke overladt til sin egen skæbne, så træder samfundet til med børneværn og børneforsorg.

Da krigen var forbi, og FN begyndte at tage sine mangeartede opgaver op, var eet af de mest påtrængende problemer

krigens uskyldige ofre, verdens børn. En norsk dame skrev i en kronik: »Vi, som lever i det solbelyste mætte og trygge Norge, har vanskeligt ved at forestille os omfanget af denne nød. Hvor mange kan det vel dreje sig om? Titusind — eller hundredtusind? Nej, tresindstyve millioner børn i verden trænger til vor hjælp.« Hvis vi kender blot en lille smule til børneforsorgens arbejde herhjemme, kan vi ud fra dette kendskab prøve på at forestille os, hvad det vil sige at stå over for at skulle hjælpe 60 millioner børn. Prøv og se dem, disse børn, forældreløse, hjemløse, frysende, syge og sultne, se dem i ruiner, i huler og blikskure, strejfende om på marker og i skove, eller vandre på vejene i de endeløse flygtningetog, eller voksende op i krigs- og kriseramte millionbyer. Vi kan se dem, som man ser billederne på en endeløs filmsstrimmel. Eller se et nærbillede af eet af dem: Han hed Georg og kom til velfærdskontoret for at bede om tøj. Hans far og mor var dræbt for øjnene af ham. Han flygtede rædselsslagen ud i skovene, hvor en bonde fandt ham og tog ham til sig. To måneder senere kom soldaterne og dræbte bonden. Siden da levede Georg alene i skove og på marker. En landmine sprængte hans ene fod bort. Nu humper han tiggende rundt i en stor bys gader. Han har kendt så megen frygt, at han dårlig kan tale.

Det billede var fra UNICEFS kartotek. Lad mig citere, hvad en arbejder derfra fortæller i en rapport. Hun beretter om sygdom, sult og elendighed og siger: Endelig har vi alle de små krøblinge, ofrene for krigens bombetogter. Nogle af dem kan ikke hjælpe sig selv, nogle har krykker, andre ikke. De humper omkring på eet ben, til den friske fod er fem gange så stor som en normal fod. Og hun fortæller om et besøg på et børnehjem i Rom, hvor børnene alle var skadet under luftangreb. Hun siger: De stod skamfulde i række bag hverandre for at skjule deres vanførhed. Men da hun viste dem en fodbold, flammede glæden over deres ansigter. De reagerede som alle andre børn. De begyndte en slags leg med bolden, og hun tilføjer: Det er det mest oprivende syn, jeg har været vidne til. — — Tresindstyve millioner børn .. Der

var og er nok at tage vare på for det internationale børneværn. De skal først tigge pengene ind fra FN-landenes regeringer og så administrere og organisere hjælpen, hvor den trænges mest. Lad mig nævne et par overskrifter fra UNICEFS rapporter: Dagligt hjælpemåltid til seks millioner børn — Vaccination af halvtreds millioner tuberkulosesmittede børn — Mælk til børn i 16 lande i Asien, 10 lande i Afrika, til 400.000 flygtningebørn og mødre i Palæstina-området — o.s.v., o.s.v. Arbejdet er kæmpemæssigt og fortsætter stadig.

I kampen mod sygdommene samarbejder UNICEF med sundhedsorganisationen WHO, som har endnu langt større opgaver. Tænk, hvad det vil sige at være hele verdens sundhedskommission. f. eks. at skulle tage kampen op mod malaria, pest, kønssygdomme og tuberkulose, og ofte i egne, hvor der kun er een læge for hver 100.000 indbyggere. De tre bogstaver WHO betyder ikke blot en kamp mod sygdom, men de betyder samtidig en fælles indsats af ca. firsindstyve nationer i alle egne af verden. — Det er samarbejde —

Eller tænk på landbrugsorganisationen bag de tre bogstaver FAO. FAO skal hjælpe med at skaffe føde til jordens befolkning, hvoraf op mod to trediedele lever på sultegrænsen. Over een milliard mennesker er aldrig fri for hungersmerter — Opgaven består ikke alene i at formidle fordelingen af de fødemidler, der findes, men også i at finde muligheder for at fremskaffe flere. Det vil sige overrisling af ørkener, udtørring af sumpe, rydning af jungle og vildnis, fældning af urskove, beplantning af bjergskråninger o.s.v., alt sammen i milliontal af kvadratkilometer. Og så har jeg ikke nævnt noget om husdyr, kvægsygdomme, sædekorn, redskaber og maskiner — heller ikke om jordbrugernes oplysning og uddannelse. — Husk, at to trediedele af jordens befolkning hverken kan læse eller skrive. Forfølger vi denne tanke, kommer vi ind på FN's skolevæsen, UNESCO, og går vi videre, støder vi på økonomiske problemer og må standse ved den internationale bank. Men det får være nok. De kan selv lade tankerne arbejde videre. De kan tage hvilket som helst af hjemmets og sognets problemer og forstørre dem op og an-

bringe dem ved den yderste cirkel med de store bogstaver, og De vil se en hel verden i samarbejde — på trods af alle skillemure, jerntæpper og meningsforskelle, en verden i samarbejde uden hensyn til race, religion eller politik.

Man tænker uvilkårligt: FN må jo koste en vanvittig masse penge. Ja, men — til sammenligning — man har regnet ud, at krigsudgifterne til blot eet år af sidste verdenskrig ville være nok til at betale FN's arbejde i — hold Dem nu fast — i omtrent 5000 år. Så dyrt er det at føre krig — og så billigt er det at arbejde for fred.

Kommer nu alt dette arbejde os ved? Ja, hvad der gavner verdens øvrige befolkning, gavner også os. Derfor må vi følge med i, glæde os over og takke for det enorme store humanitære og sociale arbejde, som udføres af FN, det arbejde, som stadig bereder jordbunden for og baner vejen til FN's egentlige mål: at skabe og opretholde mellemfolkelig fred og sikkerhed.

De forenede Nationer er forsøget på at samle den splittede og mishandlede verden. Men skal dette forsøg lykkes, er det nødvendigt, at den offentlige mening står bagved statsmændene. Her har det enkelte menneske både pligt og ansvar. Ansvar for, hvad der sker i verden, er ikke alene statsmændenes, og hvad der sker i Forenede Nationer, afhænger til en vis grad af os, som gennem den offentlige mening kan skabe den atmosfære, der gør det muligt for statsmændene at handle.

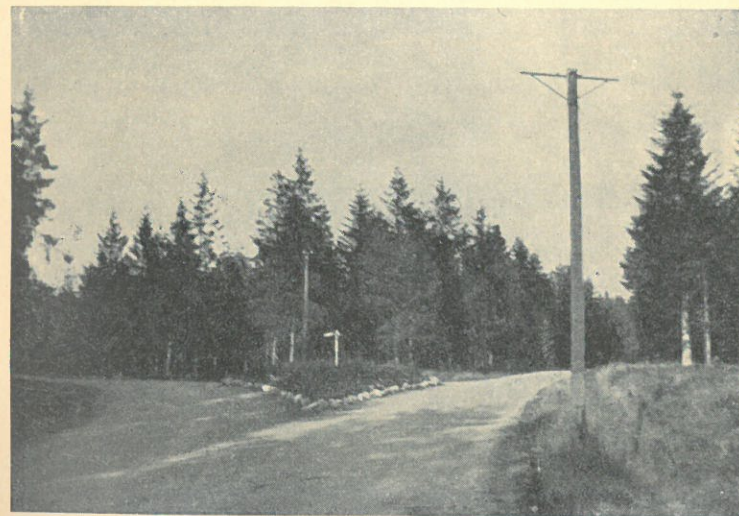
Og vi kan direkte få indflydelse på, hvilke beslutninger der træffes i FN, hvis vi står som medlem af en af de store organisationer, der har rådgivende status i FN. Jeg kan f. eks. nævne Kvindernes internationale Liga for Fred og Frihed, der arbejder for international retsorden og mellemfolkelig forståelse, og har et stort medlemstal i Danmark. Ligaen har rådgivende status i FN og har repræsentanter både ved det sociale og økonomiske råd og ved UNESCO, og har allerede på adskillige felter haft lejlighed til at gøre sin indflydelse gældende. Da de sydvestafrikanske negere i 1948 var nægtet adgang til at fremføre deres sag for FN's generalforsamling,

beslattede kvindernes internationale fredsliga at forsøge at hjælpe dem og sendte gennem dens forskellige sektioner henstilling til deres landes delegerede ved FN om at tage spørgsmålet op. Resultatet blev, at negrene gennem deres talsmand, præsten Michael Scott, fik adgang til generalforsamlingen i 1949, og sagen kom for den internationale domstol og fik medhold der.

Man ser også heri betydningen af, at der findes sådanne organisationer, og at de har mange medlemmer, så de med større vægt kan gøre deres synspunkter gældende, når det gælder samarbejde, forhandling og forståelse mellem folkene.

FN kommer os ved, og vi må være villige til at give den vor støtte. Præsidenten for FN's første generalforsamling sagde: Lad ikke vore statsmænd stå alene. I må arbejde med os. Freden er et kollektivt job.

Marie Risegaard Jakobsen.

I Falden Skov

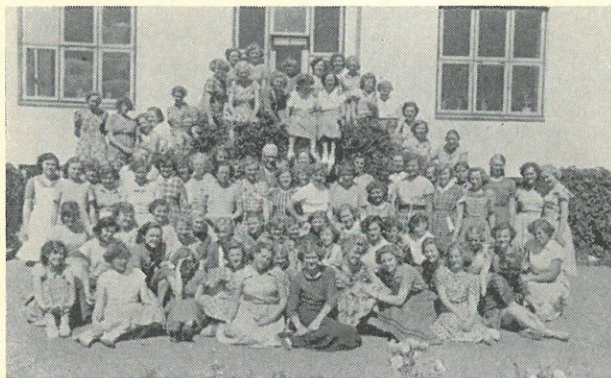
Aaret, der svandt

Kære gamle Elever!

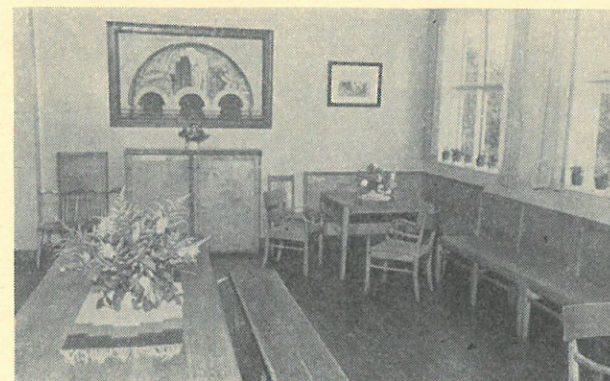
I vor Tid er vi gennemgaaende mere bange for at bruge stærke Ord, naar vi taler om Menneskelivet og dets Storhed, end tidligere Slægter synes at have været. Ganske særlig mærkes denne Afdæmpethed, naar vi taler om, hvad vi selv formaar.

Det er naturligt, at det maatte gaa saadan. Den Slægt, vi tilhører, har set saa mange Gange, hvorledes det, som Ordene lød paa, er blevet svigtet og forraadt, ogsaa der, hvor det mindst var ventet. Det er ikke saadan, at de gamle omgikkes Ordene mere letsindigt end vi, for dem var det en Forpligtelse at gaa ind under Ordenes Krav og Storhed. Vi, der har oplevet Verdenskrige og hvad dermed følger af ondt, har adskillige Gange set den gamle Sætning: En Mand er en Mand, og et Ord er et Ord, blive sat ud af Funktion.

I Atombombens, Atlantpagtens og Jerntæppets Tidsalder nar vi oplevet, at »vor egen Magt den er kun svag« — denne Opdagelse er forøvrigt kun god, og den nævnte Tendens til at udtrykke sig med mindre krævende Ord skal vi heller ikke være kede af. Hvis det betyder, at man taber Maalet af Syne

Dagligstuen

eller vil nedstemme Kravene til sig selv, er det derimod af det onde. Hvad her er nævnt i Almindelighed gælder ogsaa i Ungdomsarbejde. De danske Ungdomsforeninger har den samme Formaalsparagraf som for snart 50 Aar siden og selvfølgelig ogsaa det samme Maal og føler Forpligtelsen til at vise hen imod det, men Ordene, Vejene, dertil har ændret sig. Kristen Kold sagde paa Vennemødet i København 1866 med Henblik paa sin første Højskoles Aabning 1851: Jeg lovede Folk at gøre Underværker med deres Børn, de skulde blive saa livlige, saa vakre og driftige, at de aldrig havde set Mage dertil. Saadan kunde Kold for 100 Aar siden ærligt og redeligt udtrykke sig. Hvis en Skolemand i Dag vilde sige det samme, vilde de fleste stille sig noget mistroisk over for ham.

Over for jer, som dette Brev især er adresseret til, søgte Skolen her, mens I var her, stort set at være til Hjælp, som Kold vilde være det for sine Elever, men Vejen var anderledes.

Min Aabningstale til det nuværende Hold er aftrykt her i Aarsskriftet, og jeg vil gerne henvise til Ordene i Forbindelse med Sokrates og den unge Mand: Kom, vi vil sammen finde frem til det gode. Det var det, vi vilde sammen med jer, som var her i Aaret, der svandt, og med jer, som var her i tidligere Aar.

Paa en Ungdomsskole har man rige Muligheder for at være hinanden til Hjælp ogsaa ud over det rent kundskabsmedde-

lende, og det er glædeligt at se, at der i vide Kredse er en vaagnende Forstaaelse deraf, baade i Hjemmene og hos Myn-dighederne.

I den Betænkning, der lige er udsendt fra Ungdomsskolekommissionen, nedsat af Undervisningsministeriet, hedder det:

Der er Enighed i Kommissionen om, at Ungdomskostskolen og Efterskolen maa anses for det mest værdifulde Tilbud til de Unge, der er gaaet ud af Skolen i 14 Aars Alderen.

Naar Højskolen ikke ogsaa nævnes, er det, fordi Kommissionen ikke har skullet beskæftige sig med denne.

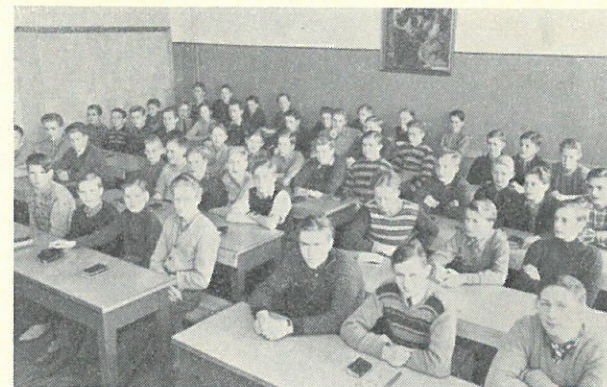
Naar Ungdoms- og Efterskoler har de rige Muligheder frem for andre Skoler for de 14—18-aarige, ligger det selvfølgelig i dette, at Elever og Lærere ikke blot mødes til Timer og Underholdning, men lever sammen til daglig i et hjemligt Fællesskab.

Naar jeg synes, at det er glædeligt, at Ungdomsskolekommissionen udtrykker sig, som den gør, er det, fordi den har forstaaet, at det mest værdifulde i Ungdomsskolen er Samlivet i et Hjem, som Skolen jo gerne skulde være.

Nu gaar Aarsskriftet fra Stidsholt ud til gamle Elever, og naar saa stor en Procentdel af jer trofast Aar efter Aar indløser det og glæder jer til det, er det et Vidnesbyrd om, at det Fællesskab, vi fik med hinanden, vedblivende bestaar, selv om Aarene gaar og Afstandene bliver større.

Dam og Frue

Lad saa Aarsskriftet igen til denne Jul være en Paamindelse om, at vi stadig har og vil have Følgeskab med hinanden frem mod det gode.

VINTER OG SOMMER

50 Drenge og 76 Piger er det svundne Aars Elevtal. Det er for os alle en Glæde at faa Lov til at modtage 2 saa store Elevhold, der faktisk nøje svarer til Skolens nuværende Rammer. Atter i Sommer var der fyldt ogsaa i Sommerresidensen: Hytten og Annexet.

Foruden Vendsyssel og Himmerland var i Aar Sjælland, Vestjylland og Sydslesvig repræsenteret paa Skolen; i Sommer var der saaledes 8 Sydslesvigere, der allesammen i højeste Grad gjorde vor gamle Landsdel mod Syd Ære.

Vinteren var mild og Sommeren kølig. Ikke underligt, at Folk taler om, at Skellet mellem Vinter og Sommer snart er udlignet. Da jeg Sct. Hans Aften efter Festen her paa Skolen kørte til Aalborg, havde jeg ikke stærkt Indtryk af Midsommer. Det var Sommerens koldeste Aften, selv Baalene saa forfrosne ud, og Høstakkene mindede om glemte Sager. Hverken Vinterfrakke eller Varmeapparatet i Bilen var unødvendige. Men uanset hvad der kan siges om det temperaturmæssige, er der dog paa anden Maade den samme Forskel paa Vinter og Sommer, som der har været siden Noas Dage.

Vinteren er Tiden med de korte Dage. Man hygger sig helst inden Døre, der skal Overvindelse til for at komme ud, hvis man da ikke dyrker Skisport eller lignende.

Naturen sover Vintersøvn, »og Fuglene synge ej mer«.

Og Sommeren er trods alt Tiden, hvor Skønhedsriget aabenbarer sig for os, mere vidunderligt for hvert Aar. Vi har aldrig sunget saa ofte som i Sommer.

*Gak ud, min Sjæl, betragt med Flid
i denne skønne Sommertid
Guds underfulde Gaver!
Se, hvor hvert lille Blomsterpar
sig yndefuldt nu smykket har
paa Marker og i Haver.*

Den »nye« Melodi (fra det 16. Aarh.), som Pastor Gamst indførte her paa Skolen i Fjor har gjort den gamle Salme ny for os.

Saa stor en Skønhed paa den faldne Jord — som Sommeren fører med sig, indvirker paa Sindet og skaber »Sommerglæde«.

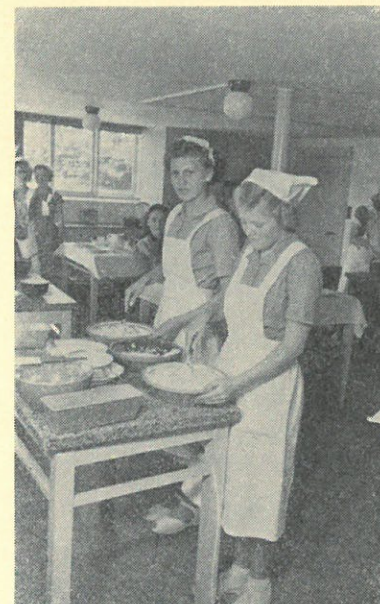
Det vilde faktisk være mod Naturens Orden, om ikke de nævnte Ting indvirkede ogsaa paa en Skolevinter og Skolesommer, — og det har de da ogsaa gjort her.

At Drengene ikke er helt sikre i Bedømmelsen af Vejret, er en helt anden Sag. Et efter almindelige Begreber mildt Vejr

*Er den
nu helt lige?*

Med let og sikker Haand

betegnes med stort Flertal som ganske nederdrægtigt, hvis man bare skal ud for at faa frisk Luft, hvorimod et virkelig stygt Vejr betegnes som frisk og storartet — naar en planlagt Week-end-Tur er i Farezone.

Ved Vinterskolen bestod Lærerkredsen af Marie Risegaard Jakobsen, Frk. Søndergaard, Dam, Aage Jensen, Poul Mejlhede og mig. Mejlhede kom fra den frie Lærerskole i Ollerup og var eneste ny Lærerkraft i Aar. Han faldt godt til blandt os og gjorde et udmærket Arbejde og var meget afholdt af Eleverne.

Aage Jensen, der var vor faste Medarbejder i 4 Aar, har afsluttet sin Gerning her nu til November. Jensen var en dygtig Lærer. Frisk og oplagt mødte han til sine Timer, og de fine Resultater i Sløjd og Gymnastik vidnede om hans udmærkede Evner som Lærer.

Til Vaaren vender Trækfuglene tilbage; det gjaldt ogsaa de 4 Lærerinder: Grethe, Eva, Dagmar Krog og Esther Christensen. Lærerkredsen i Sommer var saaledes den samme som sid-

ste Aar. Grethe er nu paa den frie Lærerskole i Ollerup, Eva er paa Malung i Sverige, Dagmar Krog paa Askov — og Esther Christensen underviser i Silkeborg som sædvanlig.

Da Grethe begyndte sin Lærerindegerning herhjemme for tre Aar siden, regnede vi med, at hun med alle sine Skoleophold og Kursus havde en stor og fyldig Uddannelse, som hun maa-ske nok stadig vilde forøge ved Lejlighed med yderligere Kursus. Hun vilde med sin Uddannelse kunne komme ind hvor som helst i Højskolens og Ungdomsskolens Tjeneste, men saa hørte hun Forstander Jørgen Bøgh fra den frie Lærerskole tale om denne Skole og dens Arbejde, og det bevirkede, at hun blev inspireret til at tage paa Lærerskolen, og efter Sommerferien tog Grethe saa en foreløbig Afsked med Arbejdet herhjemme.

Det er med stor Glæde, vi har lagt Mærke til, hvor afholdt Grethe er blevet af de tre Sommerhold, det varsler godt for Arbejdet senere. Ogsaa jeg vil gerne sige de tre Hold Tak, fordi de gjorde Grethes første Lærerindegernig saa lys og lykkelig for hende, de var Skyld i, at hun følte hver Dag og Time som en Fest.

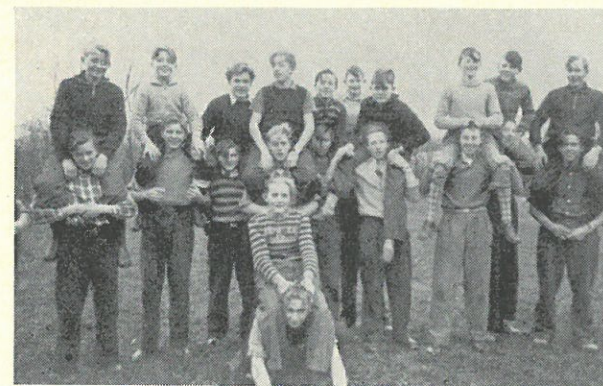
Den Dag, Grethe rejste til Ollerup, var lige saa vemodig, som Afslutningen for os alle i September.

De fleste gamle Stidsholtelever kender Pastor Madsen fra hans 18-aarige Præstegerning her i Volstrup Sogn, han har

Hyggeligt

Der ligner dem
godt

nu trukket sig tilbage. Pastor Madsen og Frue bor i Charlottenlund.

Ved Afrejsen stod der en lille Hilsen til Pastor Madsen i vort Kirkeblad. Jeg synes, den var saa smuk og træffende, at jeg gengiver den her.

Stille gik De iblandt os, villigt kom De, naar der blev kaldt, rundeligt søgte De at dele ud i Kirke og ved Møder, glad aabnede De Hjem og Have, stadig søgte De at hjælpe og glæde, hvor De kom.

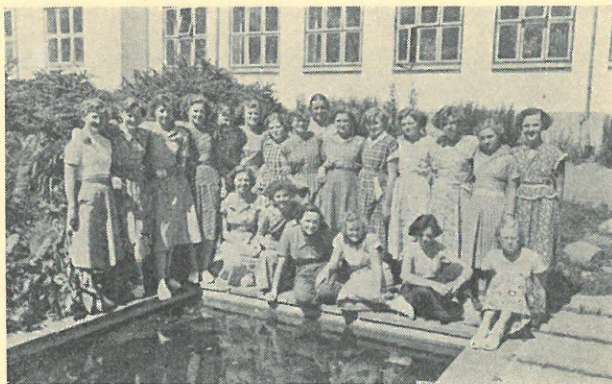
Saadan kendte vi Pastor Madsen ogsaa her paa Skolen, og jeg ved, at mange gamle Elever har været glade for at høre ham.

Vor nye Sognepræst er Pastor Toft Christensen, der kom hertil fra Aarhus.

Toft Christensen var her paa Egnen for at prædike ved en Gudstjeneste den Dag, vi havde Elevmøde. Han og hans Kone deltog senere i en Del af Elevmødet og var bl. a. med i Badskær Kirke. Paa det Tidspunkt var det uvist, om Toft Christensen vilde faa Embedet her. Det er sket nu i Efteraaret, og vi haaber paa godt Medarbejderskab gennem mange Aar med de nye Præstefolk. Toft Christensen har skrevet det indledende Stykke i Aarsskriftet. —

I Køkkenet staar Ingeborg Bom for Styret, det er saa glædeligt og betryggende.

De nuværende Piger er Esther Sørensen (Sommeren 1950), Erna Christiansen (Sommeren 1951), samt Aase og Henny

Fru Jakobsens
Danskhold

Baymler fra Veddum, efter Sigende en særlig god By paa Himmerland.

I Haven har vi atter i Aar haft Hilda Jensen, der med Dygtighed og godt Humør har røgtet sit Hverv.

MØDER OG FOREDRAG

Ved de offentlige Maanedsmøder i Vintertiden talte Pastor Møller, Jerslev, og Fru Møller læste op; endvidere Pastor Madsen, Provst Hindsholm og Pastor Veien, Vester Hassing.

Da det er Ungdomsforeningen og Kirkeligt Samfund, der staar som Arrangører af disse Vintermøder, kunde det maaske synes, at der ikke var Grund til at nævne Møderne, men da

Grethes
Danskhold

Frk. Søndergaards
Danskhold

de to Foreninger er saa nær knyttet til Skolen og altid holder deres Sammenkomster her, og da vi jo alle herfra er Deltagere, nævner jeg dem alligevel.

At Film er »ej blot til Lyst« ved vi alle, de kan være meget værd, ogsaa i Folkeoplysningens Tjeneste.

Det er blot kedeligt, at mange Mennesker den Dag i Dag ikke forbinder andet med Ordet Film end Kærlighedsdramaer og deslige; i mange Tilfælde er det jo blot de kulørte Ugeblade paa en anden Maade.

Glemmes maa det heller ikke, at overdreven Brug af Film, og nu er der kun Tale om de gode, kan virke lige mod sin Hensigt. »Det gode er det bedstes værste Fjende«, er der en, der engang har sagt. Hvor Filmen skal erstatte det levende

Evas
Danskhold

Ord, og hvor man i Undervisning sætter den paa Aandsfagernes Plads, gør man Skade med den og giver Ungdommen Stene for Brød. Paa en Ungdomsskole, hvor det daglig veksler med Foredrag, teoretiske og praktiske Fag, kan Film og Lysbilleder virke forfriskende og gavnligt ind imellem.

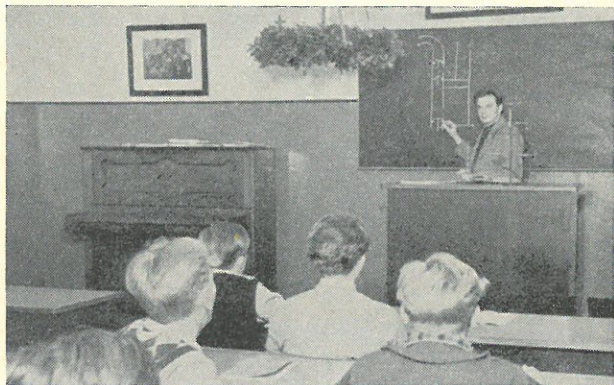
Sidste Vinter havde vi Filmsaftener ved Fotograf Bay, Asnæs, Jydsk Andels Foderstofforretning, Frederikshavn, Studiekredssekretær Ahlman Christiansen, Skæve, Lysbilledforedrag ved Konsulent Larsen-Ledet, Dybvad, og Dam viste Film flere Gange i Forbindelse med sine Fag.

I et Foredrag uden Forbindelse med noget Møde talte en Dag hen mod Slutningen af Vinteren Kordegn Verner Jensen, Brønderslev, nu Randers. Det var et Foredrag, der alvorligt og nænsomt behandlede Ungdomslivets Problemer ud fra et kristeligt Synspunkt.

Erhvervsvejleder Kofod, Hjørring, holdt Foredrag for Eleverne baade Vinter og Sommer og havde bagefter Spørgetime, hvor han besvarede Spørgsmaal vedrørende de forskellige Erhverv.

Skolens Læge, Dr. Gybel, Sæby, talte en Aften for Drengene, ogsaa med efterfølgende Spørgetime. Her var Emnet hentet fra Fysiologi og Sundhedslære.

De tre Foredrag kunde udmærket samles under Fællestitlen: Ungdommens vigtigste Problemer: det kristelige, det erhvervsmæssige og det lægelige.

Mejlhede
docerer Fysik

Kundskab er
Magt

I Sommerhalvaaret holdtes som sædvanlig flere store Møder.

Husmoderdagen i Juni var med Hensyn til Tilslutning fuldt ud paa Højde med tidligere Aar. Forstander Haugaard, St. Restrup, og jeg talte, og om Aftenen var der Underholdning ved Hr. og Fru Engelund, Thise.

Kvindernes Fredsliga holdt et overmaade vellykket Weekend-Stævne 14.—15. Juni med ca. 70 faste Deltagere og en lang Række Talere.

Sæby Rotary Klub gæstede os en Aften i September. Mødeprocenten var omtrent 200 — d.v.s.: Klubbens Medlemmer med Damer. Der var Foredrag af mig og derefter privat Samvær.

Efteraarsstævnet havde samme store Tilslutning som sidste Aar. Baade Gymnastiksalen og Skolestuen var fyldt. Traditionen tro begyndte vi med Elevernes Friluftsskuespil. Derefter var der Foredrag af Pastor Lundby, Hobro, tidligere Højskolelærer i Vallekilde, og hans Elev fra den Tid: Marie Risegaard Jakobsen. Ved Aftenmødet medvirkede et stort Sangkor fra Aalborg — Medlemmer af Aalborg Korforening. Det var en storslaet og smuk Oplevelse for os alle.

Ogsaa i Sommer var der enkelte Gange Foredrag for Eleverne ud over det daglige Morgenforedrag. Rektor Furuland fra Malung i Sverige var her et Par Dage, talte for Eleverne og havde Timer med Formaålet: svensk-dansk Forstaaelse.

FESTER OG UNDERHOLDNING

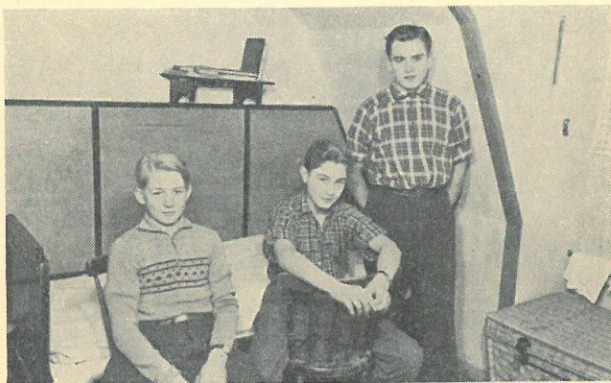
Det er undertiden blevet fremhævet, at man i Ungdomsorganisationerne ikke maa blande Foredrag og Fest sammen. Foredraget skal have sin egen Aften, eventuelt efterfulgt af Kaffe og Oplæsning. Festaftenen skal paa den anden Side være fri for Foredrag, højst en kort Tale ved Kaffebordet. Jeg tror ikke, at der kan gives bestemte Regler i dette Forhold; jeg har deltaget i mange Møder, hvor det vilde føles urimeligt efter Foredraget at glide over i Fest og Underholdning; men jeg har ogsaa deltaget i mange Fester i Aarenes Løb i De danske Ungdomsforeninger, Gymnastik- og Idrætsforeninger og Venstres Ungdom, hvor der indledtes med Foredrag, og hvor det føltes, at der virkelig var en Enhed over Aftenen.

Foredraget og det øvrige Festprogram kunde udmærket gaa Haand i Haand.

Livet paa Ungdomsskolen er et Liv i Arbejde og Fest. Timeplanen siger noget om Arbejdet, og en god Timeplan er af overordentlig stor Betydning.

Anderledes er det med Fest.

Jeg kan nok nævne nogle Fester og nogen Underholdning, men det Element i Skolelivet, der hedder Fest, har ikke faaet sit retmæssige Udtryk igennem en saadan Oversigt.

Her bor vi

Fra Elevmødeforestillingen

Isak velsigner
Jakob

De, der har læst Rudolf Bruhns »De 6«, har faaet et rigtigt Indtryk af, hvorledes Arbejde og Fest forener sig.

I en Ungdomsforening kan man — som nævnt — have meget Hovedbrud med Tilrettelæggelse af Program, ikke mindst hvor Medlemmerne er meget krævende over for Festprogrammerne og muligvis skal lokkes med store Annoncer, dyr Musik o. lign.

Her paa skolen er man baade ydende og modtagende, det er ikke dyre Arrangementer, der skal til for at skabe den rette Feststemning, men det, at man i kammeratligt Lag hver yder sit.

Jeg tænker i denne Forbindelse paa de store Elevforestillinger; jeg har somme Tider spurgt: Vil I hellere, at vi finder et eller andet af de gængse Stykker med ca. en halv Snes Personer og opfører det i Stedet for selv at skabe en Forestilling, hvor alle kommer til at medvirke, saadan som Tilfældet har været Aar efter Aar. Svaret, der altid gik ud paa, at man absolut foretrak det, vi har, har røbet, at man netop havde fundet det festlige ved det hele ved, at vi alle var med, baade som ydende og modtagende.

Ogsaa i Sommer til Elevmødeforestillingen var alle medvirkende. Ved Opførelsen af Stykker fra det gamle Testamente var der Brug for 80 Personer, mange havde endda 2 Roller, saa vi var oppe paa 126 Personer og lige saa mange Dragter — det var et stort Opbud — en stor Fest, de 3 Gange

Stykket opførtes; men det festlige var ikke indskrænket til disse Par Gange. Ugen forud med de mange Forberedelser var umiskendelig præget af Fest.

Hvad her er nævnt om Elevmødeforestilling gælder lige-fuldt Drengenes »Onsdagsaftener«.

Jævnlig er det dog godt, naar andre vil paatage sig Underholdningen, og vi føler ogsaa ved Afslutningen af dette Aar Taknemmelighed mod dem, der vilde være med til at skabe Hygge og Feststemning.

Her maa ikke glemmes vore gode Venner Knud og Axel fra Frederikshavn og Tryllekunstneren Undith fra Sæby, der ogsaa i Aar har glædet os med deres festlige Programmer.

Aksel Akselsen, Voersaa, Dam og flere har holdt Oplæsning og har som altid haft et taknemmeligt Publikum.

Jeg slutter dette Afsnit med at nævne et Par Datoer fra Kalenderen. Resten er ikke glemt, men det vil føre for vidt at nævne det alt sammen.

21. December: Juleafslutningsfesten med det sædvanlige Program.

6. Januar: Juletræ i Gymnastiksalen med Tale, Oplæsning, Kaffebord og Leg.

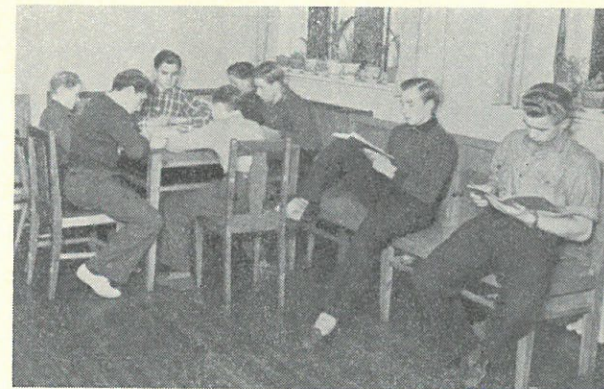
28. Februar: Ungdomsforeningens Amatørskuespil her paa Skolen. Fin Opførelse af »Pigerne paa Plovgaard«.

23. Marts: Den store Vinterfest; alle Sommerpigerne var indbudt, og vi havde en storartet Eftermiddag og Aften sam-

Fra Elevmødeforestillingen
Josef og hans
Brødre

— med en god
Bog

men med dem. Jeg tror aldrig, at jeg har hørt saa mange anerkendende Ord om en Fest som om denne.

29. Marts: Afslutningsfest.

23. Juni: Sct. Hans Fest. Dybvad Sangkor var her og sang for os. Ved Baalet holdt Førstelærer Sørensen, Dybvad, en kort Baaltale.

20. Juli: Elevfesten, der er omtalt andet Sted i Aarsskriftet. Jeg talte om Skov Kirsten og hendes Gerning, specielt i Vendsyssel, for ca. 100 Aar siden.

22. Juli: Forældrefesten, der formede sig som sidste Aar. Vinterens Forældrefest var ogsaa i Aar slaaet sammen med Afslutningen.

28. September: Udstilling og Opvisning.

29. September: Afslutningsfest.

UDFLUGTER OG BESØG

20. December havde Drengene den traditionelle Vinterudflugt til Aalborg med Besøg forskellige Steder, Teateraften i Aalborg Teater — og rigtig megen Julestemning.

9. Marts: Kredsgymnastikfesten i Hjallerup — ogsaa en vellykket Tur.

17. Marts: Sæbytur til forskellige Bedrifter.

14.—16. Juni: Sommerpigerens Sverrigstur til Wendelsbergs Folkehøjskole.

6. Juli: Amtsgymnastikfesten i Brønderslev. Eleverne havde paa Grund af Holdets Størrelse hele Gymnastikpladsen, alle 4 Gulve.

2. September: Den sædvanlige gode Tur til Sæbygaard og Dams, Kaffe i Haven, Bestigelse af »Gedebjerget« og hyggeligt Samvær i Stuerne.

Af yderligere Besøg med Sommerpigerne er der 3, som ikke vil blive glemt af nogen af os, der var med.

I August var vi paa Besøg i Inger Skaksens Hjem i Rørholt og fik en ligesaa straalende Modtagelse som i Fjor, da Margith og Karen var her.

I September var vi inviteret til Vadet til Edith Sørensens Hjem og en Aften til Karla og Hans Andersen, Birkelund.

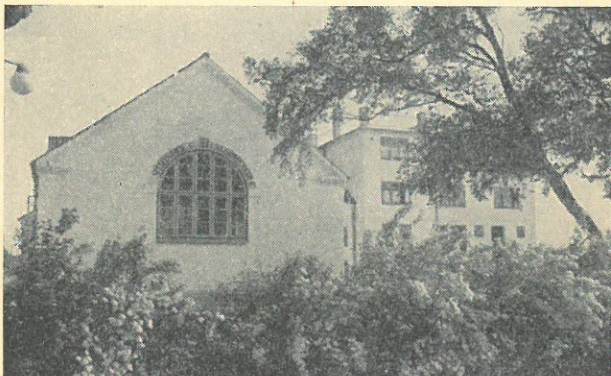
Det var heller ikke første Gang, disse 2 Hjem har indbudt os og givet os en hjertelig og gæstfri Modtagelse.

Vi sender her gennem Aarsskriftet Hjemmene i Øksenhede, Rørholt, Vadet og Birkelund en hjertelig Tak. Det er et stort Opbud at modtage og beværte over 90 Gæster.

Af Besøg her paa Skolen i Sommerens Løb vilde der blive mange at nævne, hvis de skulde med allesammen.

Vi havde 24.—26. Maj Besøg af Wendelsbergs Folkehøjskole ved Göteborg.

Det er femte Gang, vore to Skoler »bytter« i 2—3 Dage. Om denne Udveksling fortsættes, er det ikke til at sige noget

— „de favre Blomster smaa“

om paa Forhaand. Det bestemmes jo fra Aar til Aar uden Forpligtelse for længere Tid.

Een Ting har vi jo ikke kunnet undgaa at bemærke, noget, som fremgik særlig tydeligt ved sidste Sverrigsrejse for gamle Elever: Der var 4 Gange saa mange Drengene som Piger med, og Forklaringen er jo ikke vanskelig. Adskillige Piger, som jeg har spurgt, hvorfor de ikke var med paa gamle Elevers Sverrigstur, har ogsaa svaret: »Vi vil vente til Turen gaar et andet Sted hen, for i Sverrig var vi jo, da vi var paa Skole« — og det kan jo heller ikke benægtes, men hvor skøn end Turen til Wendelsberg er, kan den dog ikke erstatte senere Ture med gamle Elever, naar vi i nogle Dage kommer vidt omkring i Sverrig.

Af Foreningsbesøg paa Skolen i Sommerens Løb nævner jeg: De gamle fra Hirtshals, Taars Havekreds, Frederikshavn Lærerkreds, Skagen Husmoderforening, Bindslev Mejerikreds, Ø. Svenstrup, Rakkeby og Mygdal Husmandsforeninger.

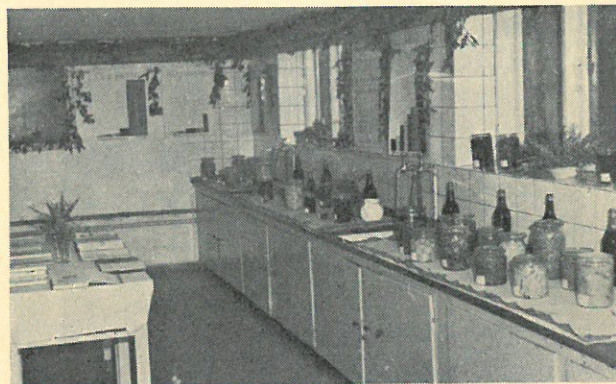

*Et lille Kig i
Kjoleafdelingen*

19.—20. Juni gæstede Ministeriets Tilsynsførende, Forstander Thyregaard, Skolen. Det er altid et Besøg, vi er glade for. Forstander Thyregaard kommer som Ven og Raadgiver til Ungdomsskolerne.

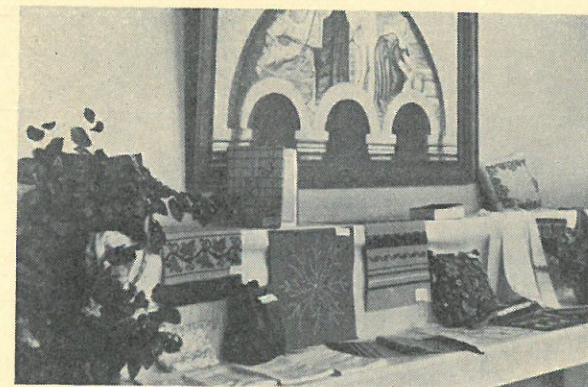
JUL

Sammen vil vi finde frem — dette Ord har jeg brugt et Par Steder i det foregaaende for at minde om, hvad det er, vi gerne vil med Ungdomsskolens Gerning. Naar jeg nu tænker tilbage over Aaret, der svandt, er det med inderligt Ønske om, at det ikke har været forgæves med denne Vandring, vi har haft med hinanden, men at vi maa have hjulpet og tilskyndet hinanden, saadan som Meningen var.

*Hjørne af
Skolekøkkenet*

*Et Glimt fra
Udstillingen*

Tak for alle de mange Hilsener, Breve, Besøg og for Sammenkomster ude ved Møder rundt omkring. Det er alt-sammen Vidnesbyrd om, at vi stadig er paa Vej sammen.

Nu stunder det atter mod Jul, den mest velsignede af alle Højtider, den, der fortæller os om Guds Kærlighed, der kom til Jorden i hans Søns Skikkelse. Hver Gang, vi hører Julens Evangelium, hører vi om Hyrderne, der gik til Betlehem for at se Jesusbarnet. De sagde til hverandre: »Lad os dog gaa til Betlehem og se dette, som er sket, hvilket Herren har kundgjort os«. Disse jævne Mennesker havde faaet noget større at gaa efter end Sokrates og hans Disciple. Den gamle Vismand maatte nøjes med i forsigtige og kloge Vendinger at tale om det gode. Julens Budskab vil atter i Aar minde os om »at gaa med stille Sind, som Hyrderne til Barnet ind«, og det vil atter forkynde os, at i Jesusbarnet har alt det gode sin Rod.

Modtag saa her fra jeres gamle Skole og fra os alle en hjertelig Hilsen og Ønsket om, at I sammen med jeres kære maa finde Juleglæde og Julefred.

*Den samme Stjerne Gud for alle tænder.
Vær hilset Stjerne og vær hilset Venner.*

Hans Jakobsen.

Sverrigsturen

Udenlandsturen plejer at foregå i forlængelse af elevmødet, men i år foregik den noget tidligere, fra 5.—9. juni.

Alle deltagerne var samlede i Frederikshavn. Der lød et enstemmigt: »Ah!« da frk. Søndergård meddelte, at Jakobsen var blevet syg og ikke kunne deltage. Det var en skuffelse. På overfarten rystedes flokken godt sammen, ikke ved skibets bevægelser, men sådan rent personlig. Pigerne blev stopfodret med chokolade, de blev forfærdelig forkælede på hele turen, bare de har kunnet tåle det? Da vi satte foden på svensk grund, gjaldt det om at finde Paddans vandrehjem. Efter lidt forhandling med politen og et par andre flinke mænd lykkedes det ret hurtigt.

Næste morgen var vi oppe kl. 6, for det var nemlig blevet vedtaget, at vi ville til »Sessan« og vinke farvel til sommerpigerne, som skulle hjem efter besøg på Wendelsberg, desuden for at hente fru Jakobsen og Grethe, som skulle med os videre frem.

Efter denne lille, raske morgentur tog vi et solidt foder på Konsumrestauranten, hvorefter vi fra Paddans søbusser så Göteborg fra alle sider, kanter og vinkler. Især den store havn med de vældige skibsværfters dokker og de kolossale udvandrerskibe blev beundret og studeret. Middag på »Konsumen«.

Der havde jeg for resten en morsom oplevelse. Der kom en svensker hen til mig og sagde: »Hvordan kan det være, at De, som er dansker, er fører for finnerne?« Svenskerne forstår åbenbart ikke jysk.

Fra kl. 14—16 kørte vi i busser rundt i Göteborg og omegn. Om aftenen var vi i Liseberg. Desværre var det regnvej, så vi fik ikke det rette indtryk af dette Sverrigs flotte tivoli, men rutchebanen m. m. blev dog prøvet med liv og lyst. Næste morgen var vejret stadig surt, men efterhånden

som de store busser kom nordpå, blev det klarere. Allerede da vi passerede Bohus fæstningen, blev det opholdsvej, og da vi nåede Uddevalla, skinnede solen, hvad den blev ved at gøre på resten af turen, dog ikke om natten.

Ved Uddevalla ligger »Norden«s prægtige bygning »Bohusgården«, hvor folk fra de 5 nordiske lande samles til arbejde og fest. Her på dette herlige sted spiste vi til middag. Vi besøgte det hele både inde og ude. Der var en pragtfuld udsigt over Uddevalla by og omegn, vidt omkring var skærgård og skov. Dette herlige samlingssted for Nordens folk vil I sikkert finde tilbage til. — Nå, vi må videre!

Af sted går det gennem det skønne, afvekslende landskab, indtil vi gør holdt i en idyllisk landsby foran en stor, flot bygning. Det er Färgelanda folkhögskola. Det elskværdige rektorpar Runestam viser os den nye, moderne skolebygning. Efter en forfriskning og udveksling af sange går turen videre nordpå —.

Her er det tidligt på våren, markerne er endnu ikke rigtig grønne. Modsætningen mellem svenske og danske landbrugsforhold træder tydeligt frem og diskuteres.

Vort mål er Bengtsfors. En stor industriby langt mod nord. Her har Sverrigs turistforening et stort vandrehjem, hvor vi spiste og sov. Det var en lidt for stor invasion af drenge, og nogle måtte derfor på dueslaget, hvorfra der lød en lystig kurren til langt ud på natten.

Det var ellers et dejligt sted med en storslået udsigt til alle sider, men det var koldt om aftenen, $\div 3^{\circ}$. Til vandrehjemmet var knyttet et interessant museum, der er indrettet i en rigtig gammel svensk bondegård, et snedkerværksted, en smedie m. m.

Myndighederne i Bengtsfors beredte os en væsentlig forsinkelse næste morgen, idet alle hver især skulle udfylde et tilkomst- og henfartskort — stor ståhej. — Nå, endelig rullede vi da igen mod syd. — Vejret fint-fint.

Første station: Steneby hemslödsförenings yrkesskola. Forstanderen fortalte om skolens rivende udvikling. Eleverne

var mest vanføre af alle grader, som her blev hjulpet i gang med et arbejde, der passede for hver enkelt. Hvor var der mange smukke ting for selv den mest kræsne køber.

I Steneby kørte vi forkert, så vi kom til at køre ad nogle smalle snoede veje til Håverud. Det var nærmest en ruttebane, vi kørte på, og chaufføren sagde, da vi nåede Håverud, at det var et helt under, at vi slap godt fra det. Vi havde kun et lille uheld. På en stejl bakke blev bilen hængende med forhjulene på den ene side og baghjulene på den anden side af bakken. Den sag ordnede raske Stidsholt drenge snart, der var træstammer nok i skoven. Da vi havde passeret den 70 m høje bro over fossen ved Håverud, gjorde vi holdt. Her så vi noget helt usandsynligt, men sandt er det. Under vejbroen gik en jernbanebro og derunder igen en 30 m lang metalkanal, hvori skibene kunne ledes uden om fossen. Desværre har vi for lidt tid til at bese dette underværk, vi skal til Trollhättan, og der er 190 km. Nu er der god vej, speederen i bund. Vi når Trollhättan 3 timer forsinket. På hotel Bele får vi verdens bedste bœf. Hvor var vi sultne. Vel styrkede kører vi ud til sluserne. Vi mest udholdne følger Gøtaelven til nederste sluse. Anstrengelserne belønnes ved, at vi kan følge et skib på dets ca. 40 m luftrejse op over klippen.

Vi får desværre ikke tid til at bese de vældige kraftværker, der leverer strøm til store dele af Sverrig.

Videre går turen langs Gøtaelven tilbage til Gøteborg. Det er en skøn tur gennem venlige landsbyer og langs den glidende elv. Vi stopper et øjeblik ved den lille by, der i forfjor fik husene flyttet ved et jordskred.

Det var en flok trætte danskere, der blev læsset af ved »Konsumen«, men efter et solidt måltid vendte kræfterne tilbage, og de fleste opfriskede Liseberg helt på egen hånd.

Efter en god og rolig nat på Paddan, gik turen til »Sessan«, der blidt og roligt bragte os tilbage til Frederikshavn, hvorfra vi snart spredtes ud i kæden, et godt minde rigere.

Tak for turen!

Chr. Dam.

Højfjældspræst

Hvert år kommer der nye bøger på bogmarkedet.

Med nogle er det som med døgnfluer, de har kun en kort levetid. Andre derimod bliver trykt i det ene oplag efter det andet, bliver oversat til fremmede sprog og er stadig aktuelle.

En sådan bog er »Højfjældspræst«, skrevet af Ingeborg Maria Sick, forfatterinden til bogen om Karen Jeppe »Pigen fra Danmark«, som de fleste sikkert kender.

»Højfjældspræst« er bogen om en ung norsk præst, i hvis sind kampen står mellem stærk religiøsitet og stærk forelskelse, og som i sit ensomme præstekald lærer selv at udføre det i handling, han før kun har krævet af andre.

☆

Højt oppe mellem Norges fjælde ligger Fin-Liernes fjerne, ensomme præstegård.

Her bor præsten ganske alene. Sådan har han villet det selv, da han kom herop for snart tretten år siden, og sådan er det endnu.

Her, som på andre afsides steder, plejede præsterne ikke at blive i mange år; men Halfdan søgte ikke bort — han blev.

Og han blev ikke gal af ensomheden. Man kunne have troet, at han var det, da han kom derop — så underligt, som han indrettede sig, og så mørk og tungsindig han så ud.

I den lange lysmalede træbygning er der kun en seng foruden præstens. Den står i stuen ved siden af hans soveværelse og holdes opredt og fin, og præsten siger, at hvis der kom en vejfarende, måske vildfarende sjæl og bankede på, da skulle den stå parat for at give en fremmed husly.

Stuerne genlyder af præstens ensomme fodtrin — eller af toner fra det store harmonium, han har bragt med sig herop i ensomheden. Ofte synger han ved det, men han spiller mer, mange gange til langt ud på natten.

Til højre for hovedbygningen bor forpagterfamilien, der foruden præsten og klokkeren er de eneste der på egnen. En samling træhuse med græstørvtag, »søndagshuse«, der er rejst af kirkefolket, klynger sig sammen tæt ved præstegården. Falder der nu to helligdage i træk, bliver det ondt vejr, eller er det i den mørke vintertid, da overnattes der i småhusene; thi kirkefolket kommer langvejs fra. Mange må være fem til seks timer undervejs over fjeld og myr og over vandet for at nå højmessens klokken elleve.

Præsten tager imod dem ved søen. Han trykker dem i hånden hver og en, og de følger ham til den lille, men lyse og festlige kirke. Her prædiker han stærkt, men enkelt og med billeder fra det liv, de alle kender.

Grundtonen i al hans forkyndelse er at hjælpe om blot en eneste sjæl til et Gudsforhold. Ikke så meget til en Gud. Ham har dog de fleste. Men til det levende, det ubetingede forhold til ham.

*Thi den, der helt sig selv har givet,
annammer først i fylde livet.*

Efter gudstjenesten tyr kirkegængerne ind i husene, fra hvis skorstene røgøjlerne snart begynder at stige til vejrs.

Om eftermiddagen, mens de voksne går på besøg hos hinanden, samles børnene ovre i præstegården, hvor præsten synger med dem. Så fortæller han dem om en liden pige, der var tolv år og sprang om i solen, som de selv; men blev syg og døde. Det kan de alle tænke sig, og de forstår også, hvor man måtte holde af en, som ville komme helt op ad den lange, bratte vej, som kunne stå i døren »med en gang« og sige: »Barnet er ikke dødt — det sover.«

Om aftenen samles alle de voksne, der endnu ikke er taget bort, til møde i præstegårdens spisestue. Her taler og synger præsten med dem, mens børnene leger uden for. Bagefter kommer forpagterens kone og døtre med kaffe og kage til dem alle.

Så drager kirkefolket ned mod søen. Præsten sætter sig ved

harmoniet og spiller, og mens båd efter båd glider ud, stiger stemmerne i kor og blander sig med hans:

*»Den store hvide flok vi se
som tusind bjerge fuld af sne.«*

Stort mere ro har præsten ikke om hverdagen; thi han færdes viden om. Hans båd skyder over vandet. Hans gule hest traver med ham over fjæld og myr, ofte vender han først tilbage langt ud på natten.

Han skal helst vide råd både til sjæl og legeme og har med sin medicinkasse og forbindstaske hjulpet dem mere end en doktor kunne; den, der bliver, må være at få for dem alle, siger præsten.

Men gerningen spænder langt videre, siger han. Sjælesorgen er den vigtigste del. Sjælene skal opsøges; hver har dog sin. Langt bortgemt kan den være. En har den i sin gamle, fedtede skindpung — en i flasken. Men et sted er den, og den, der har sin gang i husene år efter år, skal nok finde frem til den sjæl, som altid dybest inde længes efter at blive fundet.

Da præsten har levet sig ind i forholdene, begynder han at skrive. Det største arbejde »Breve til den ene sjæl« udkommer i hefter, der stadig forøges, indtil der er et brev for hver dag i året.

Brevene kan være lange eller ganske korte. Altid med et skriftord som udgangspunkt. Alle med et eneste mål: at drage, lokke eller nøde den ene sjæl ind i et Gudsforhold. Det er som føreren i et bjergland, der stiger med en anden ved hånden og ikke vil slå af på højden, der skal nås, men søger at lette og at overvinde stigningens vanskelighed.

Den sjæl, han søger, lader den sig ikke finde heroppe?

Er den måske endnu længere borte, hinsides de tre vand, længere borte end det endeløse myr — dybt nede i den verden, der ligger så uendelig fjernt?

Har han nogen dernede at kalde på?

✧

Tretten år tidligere var der i Oslo to mennesker, der sam-

lede en del opmærksomhed om sig: en strålende livlig og begavet frøken fra København, hvis lønlige ønske var at komme til scenen, og en indfødt asketisk præst, hvis stærke, glødende forkyndelse tiltrak eller foragede.

Mødet mellem disse to blev skæbnesvangert for dem begge. Da de forlovede sig, var der mange, der var skeptiske, de var dog for forskellige. Men da han søgte et af de ødeste og nordligste præstekald, da syntes de, det var vanvid af hende at følge ham.

Da hun hørte, at han søgte det, så hun som i et syn et meneske, der drog op over fjældet, mens en anden, der ikke kunne vinde med, rev sine hænder til blods på klippen.

Men da hun spurgte ham, om det var for de ensomme sjæles skyld, han ville være højfjeldspræst, da svarede han, at han ville have hende helt alene, måtte have alt ryddet til side for at eje hende helt for sig selv. Derfor var det.

Et par dage efter, at hun var rejst til København, fik han brevet. Hun kunne alligevel ikke følge ham.

Han kunne ikke forstå det, ville ikke; men da han kom til København, var hun bortrejst.

Alene måtte han rejse til den ensomme præstegård i Fin-Lierne.

Den lyse nat hviler over fjældene. Hen over den skinnende vandflade glider en båd mod præstegårdsbrinken. En enlig kvindeskikkelse stiger ud. Hun går ikke op til præstegården, men sætter sig på en sten, sidder ubevægelig og venter.

Så høres en lyd, en taktfast klang af åreslag, der kommer nærmere.

Båden skurer mod bunden og ligger stille. Præsten rejser sig og stiger ud. Pludselig standser han, står som fastnaglet.

Skikkelsen rejser sig og gør en bevægelse imod ham.

»Halfdan — det er mig!«

Han har helt glemt, hvad han ville sige, hvis han en dag så hende. Har forberedt sig så længe, at det nu er borte — alt sammen.

»Halfdan — må jeg komme?«

Han vil tale. Kan ikke. Lægger blot hånden mod hendes hår.

Endelig siger han: »Du har været sen til at komme. Jeg har kaldt og kaldt!«

Hun ser op mod ham: »Halfdan, jeg har hørt dig kalde, og nu er jeg gået over.«

Idet deres øjne mødes, er det, som han vågner op. De mange års lidelser er ved at bryde ud i stor og bitter harme. Han griber hårdt om hendes hoved med dirrende hænder: »Hvor kunne du! — Hvor kunne du! Du vidste, hvad du gjorde — du — —«

Han slipper hende: »Nej, nej, svar mig ikke, du er her, det er nok. — Kom!«

»Ja, hvor kunne jeg — det umulige!« siger hun, idet de begynder at gå.

»Alle de steder, hvor du har lidt for min skyld, vis mig dem,« siger hun, idet hun standser ham. Han ryster på hovedet og siger: »Det blev for mange. Det er alle steder.«

Men han drejer ikke ind mod præstegården, går den modsatte vej mellem sagte susende fyrretræer til Josaphats dal, den blomsterfyldte klippespalte dybt i skoven, videre til en revne i klippen, hvor en fin og klinger vandstråle risler ud og bliver borte mellem små bregner og renmos.

De stiger og stiger — ad en smal sti, der snor sig om klippen, til den munder ud i en flad sten. Der sætter de sig på en lille bænk. Han tager hendes hænder og siger dæmpet: »Heroppe lærte jeg en bitter nat, da sandheden tvang mig, at se fra højden ned på det, som havde været mellem os. Det kunne ikke bestå, nej ikke helt, for det var dette, at jeg holdt dig udenfor mit Gudsforhold. Ville drage dig af al magt, men til mig alene, ikke blot at alle andre var stængt ude, men at der var stængt mod oven med. Jeg var hedning i det stykke, ville dig blot for min egen skyld. Jeg vidste det ikke selv. Men da jeg kom herop i ensomheden, så jeg det. Så, hvor dybt jeg havde været nede i lavlandet, skønt jeg talte om at gå i højden. Da skønnede jeg, hvorfor det samvær måtte brydes.«

Hun sidder en stund ganske stille, så siger hun: »Halfdan, jeg har vidst det allsammen. Jeg har læst det ud af hvert ord, du skrev i de år — til mig. Jeg har følt det på mig selv, hvor langt du var nået. Derfor turde jeg endelig komme.«

Han stryger hendes hår: »Turde du ikke før? Turde du ikke altid komme til mig? Hvad ville jeg ikke tilgive og slette, når du kom! Også før jeg var nået så langt!«

Han rejser sig: »Kom, siger han, »jeg har husly til dig. Og snart — et hjem. Her eller andet steds. Thi nu er min gerning gjort heroppe.«

Alle gamle elever og venner af skolen ønskes en rigtig glædelig jul.

Karen Søndergaard.

ELEV MØDET

I 1953

BLIVER

SØNDAG DEN

19. JULI

Korte Hilsener

Glædelig jul, allesammen! — Jeg er nu på Lærerskolen i Ollerup. Man synes jo altid, at man skal lære mere, men jeg savner meget mit arbejde hjemme på skolen.

Venlig hilsen til alle »gamle« Stidsholtpiger og »drenge.

Grethe Risegaard Jakobsen.

Sommerpiger og medarbejdere 1951 og 52 sendes de hjerteligste hilsener med tak for godt samarbejde og kammeratskab! Jeg er i vinter elev på Malungs folkehøjskole i Dalarne, Sverige, og befinder mig godt derved. Alt her er nyt og spændende, og hver dag er en oplevelse for sig.

Hermed de bedste ønsker om en glædelig jul og et godt nytår fra

Eva.

Kære venner! Jeg vil hermed ønske jer en glædelig jul.

Som I måske husker, talte jeg om at tage en tur med motorbåd gennem nogle af Europas floder og kanaler i min sommerferie. Det blev desværre ikke til noget, da motoren ikke kunne komme i orden. I stedet for tog jeg på en cykletur til England, det vil sige, i Nordengland og Skotland tog jeg den på tommelfingeren, da det var så vanskeligt at cykle i det bjergrige terræn. Denne måde at rejse på er ikke så ualmindelig, det har I vel hørt så mange beretninger om. Var jeg kommet ud at sejle, skulle I nok have fået en udførlig beskrivelse. Men kan man ikke komme afsted på den måde, man helst vil, må man jo ty til cyklen eller apostlenes heste. For ud i verden må man, medens lejlighed bydes, og jeg kan ikke lade være med at anbefale jer at gøre mig det efter. Englænderne er ualmindelige flinke og hjælpsomme. Spørger man efter vand, får man the, og spørger man efter mælk, bliver man inviteret ind på morgenmad. Ja, jeg tvivler ikke på, at jeg ville opnå det samme, hvis jeg bankede på jeres dør.

Nu har jeg kun et halv årstid tilbage her på »Den frie Lærerskole«, men af de fire år, uddannelsen har været, har den bedste tid nu været de fem måneder sammen med jer på »Stidsholt Ungdomsskole« Endnu engang tak for vinteren, og god bøn fremover.

Poul Mejlhede.

Fjorten år er nu svundet, siden jeg var elev på Stidsholt Ungdomsskole; men de bånd, der den vinter knyttedes mellem mig og skolen, er i de for-

løbne år blevet endnu stærkere. Jeg har ikke, som så mange af jer, måttet nøjes med at gæste skolen til det årlige elevmøde, men kunnet møde op hver gang, der fra skolen kaldtes på egnens beboere til møder eller sammenkomster, og det sker ofte året rundt.

Særlig har jeg gennem mit snart mangeårige arbejde i Stidsholt Ungdomsforening følt skolens betydning for egnens befolkning, — unge såvel som ældre —, følt den gæstfrihed, der altid strømmer ud derfra. Dørene står altid åbne for os, når vi ønsker at samles, enten det så er til alvor eller skæmt, og hr. og fru Jakobsen er altid rede, når vi kommer og beder om deres medvirken ved en sammenkomst. Må jeg her benytte lejligheden til at sende dem en tak for alt, hvad skolen har givet mig og betydet for mig igennem hele min ungdom. Håber jeg endnu mange år frem i tiden må kunne hente godt derfra.

Med ønsket om en glædelig jul, sendes alle kammeraterne fra 1938—39 de bedste hilsener.

Jørgen Kyvsgaard.

Jeg vil gerne gennem disse linier sende en hjertelig hilsen til alle, jeg har lært at kende på Stidsholt.

Ja, jeg kan ikke, som så mange andre, tydelig huske den dag, jeg kom og skulle være elev på Stidsholt, for mig var det jo ikke noget fremmed, da meget af min tid er lagt der. Jeg har gået i børneskolen i 4 år, var elev en sommer, og nu er jeg der igen, men under lidt andre forhold, da jeg er ung pige. Ligemeget, hvad jeg er, så er jeg stadig glad for være her, men de fleste minder tror jeg dog alligevel, jeg har fra den sommer, jeg var elev. Jeg synes, det hele gik så godt, vi var alle gode kammerater, enten det så var i arbejds- eller fritimerne.

Jeg har tit tænkt på, hvor var det dog sandt, som Jakobsen sagde til os ved afslutningsfesten:

Der har i sommer været megen regn ude, men inde var der altid sol og megen glæde.

Og så vil jeg endnu engang sige tak til alle, der var på skolen 1950, for det gode kammeratskab, der altid rådede. Ja, også elever og lærere fra sommeren 1952 er jeg en stor tak skyldig, for vi piger havde aldrig den følelse, at eleverne var een ting, og vi piger en anden, vi blev altid mødt med smil og venlige ord, enten vi kom fra værelserne eller i skolestuerne. Sidst, men ikke mindst, en tak til hr. og fru Jakobsen for de år, der er gået for mig, både i børneskolen, ungdomsskolen og nu som ung pige.

Min hilsen vil jeg slutte med ønsket om en god jul for alle årsskriftets læsere.

Esther Sørensen.

Ja, så er 6 år gået, siden jeg rejste fra Stidsholt, den sommer, der svandt så hurtigt hen, den kommer ikke mer igen. De mange gode timer i samvær med lærere og kammerater står endnu for mig, som var det denne sommer, der er gået. Det skyldes måske, at jeg i sommer har været på Sjølsølund Ungdomsskole i Nordsjælland, hvor jeg har undervist i kjolesyning. Det var først anden sommer, der var elever, så der var kun 36; men det har været en dejlig sommer, og jeg ønsker, jeg kan fortsætte næste år. I vinter er jeg her på Snoghøj Gymnastikhøjskole, som 2. års elev.

Hermed sendes forstanderparret, lærere og kammerater fra sommerskolen, de bedste ønsker om en glædelig jul og et lykkeligt nytår.

Sommeren 46.

Ruth Christensen, Kyndeløse.

Det lille ord: tak, der bruges så meget i dansk tale, regnes ofte for en simpel høflighed. Naar jeg bruger ordet tak her, vil jeg gerne lægge mere end høflighed i det. Jeg beder skolens ledere modtage min hjerteligste tak for dette års Sverigestur og elevmøde, det er et stort arbejde, der bliver gjort for os gamle elever. Jeg vil sent glemme den minderige Sverigestur under fru Jakobsens og Dams udmærkede ledelse. Det var en skuffelse for os alle, at Jakobsen ikke var med, han var syg og måtte blive hjemme, jeg ved, at det var også en stor skuffelse for Jakobsen selv, han har haft hele tilrettelæggelsen af turen. Det dejlige elevmøde er også værd at minde. Vi var en snes stykker fra Suldrup-egnen, der havde lejet en turistbil. Det syntes vi alle godt om, og mon ikke, det var en ide til andre, hvor der er flere fra samme egn.

Hermed sendes de bedste hilsener til alle, jeg kender i den store flok, der kaldes gamle S. U. elever.

Danebod Højskole, 15.—11.—52.

Sv. Aa. Thulstrup.

Vinteren 1946—47.

Hermed vil jeg gerne sende en hilsen til alle på Stidsholt både elever, lærerpersonalet, hr. og fru Jakobsen og alle elever fra i sommer.

Det er jo ikke så længe siden, vi skiltes, så sommeren ligger tydeligt for os endnu. Det er underligt at tænke sig, vi ikke mere er sammen, og måske vi aldrig mere skal samles igen alle 76.

Jeg vil gerne hermed sige jer tak hver især både lærerpersonale, Ingeborg og de flinke piger og tak for sommeren til alle elverne. En særlig tak til hr. og fru Jakobsen for alt, hvad de har gjort for os, for at vi rigtig skulle føle os hjemme. Vi følte også, at det bedste ikke var for godt til os.

Hermed vil jeg gerne ønske eder alle en glædelig jul og et godt nytår.

Ragna Pedersen.

Sommeren 1952.

Vi vil gerne herigennem sende en tak til hr. og fru Jakobsen og alle dem, som fik disse to somre til at være uforglemmelige for os og vore kammerater. Allerede den første dag, vi mødte på skolen, og påskeliljerne stod på værelserne og bød os velkommen, følte vi, at her ville vi føle os hjemme. Ingen af os fandt nogle af timerne i skolestuen, gymnastiksalen og skolekøkkenet kedelige, ej heller fritimerne.

Nu er vi ikke på skolen mere, men det er altid med stor glæde, vi besøger vor gamle skole, for vi ved, at hr. og fru Jakobsen altid står i døren med et hjerteligt »Velkommen, kære piger«.

Til sidst mange hilsener til sommerpigerne 1951 og 1952.

Margith, Karen og Inger.

1953: *Elevmøde Søndag den 19. Juli.*

Udenlandsrejsen næste Sommer bliver sandsynligvis omkring Grundlovsdagen. Alle gamle Elever er velkomne; de sidste 2 Aars Elever faar alle tilsendt Programmer. Elever af tidligere Aargange bedes henvende sig her til Skolen inden 1. Februar ved at sende aabent Brevkort.

Reserver allerede nu Elevmødedagen og tænk paa Rejsen.

Hans Jakobsen.

Fra Elevforeningen

Elevmødedagen var i år den 20. juli. Tilslutningen var meget stor, og programmets rammer var væsentlig de samme, men med nyt indhold. Gudstjeneste i Badskær kirke ved Jakobsen — kaffe på den store plæne — foredrag af Jakobsen — gymnastik af sommerpigerne under Grethes ledelse. Frk. Søndergård ledede folkedansen, og så kom Grethe igen med 2 kvadriller selskabsklædte unge damer og herrer, der viste os, hvordan lanciers skal danses. Det er altid en fryd at se sommerpigerne på plænen, enhver yder sit bedste. Generalforsamlingen var stille og rolig, alle valg var genvalg.

Efter aftensmaden var der optræden på scenen. I år vistes billeder fra Det gamle Testamente. Disse var iscenesat af fru Jakobsen.

Lærerinderne havde tilvirket de fantasifulde kostumer. Jakobsen var en dygtig konferencier, der på ypperlig vis knyttede billederne sammen til et stort hele. Vi fik nu hele vor børnelærdom opfrisket gennem de skønne optrin, lige fra Abraham, David og til dronningen af Saba. Det store opbud af optrædende i pragtfulde dragter gav det hele det rette orientalske præg og stemning. En stor præstation af såvel lærere som elever. Efter forestillingen var der leg på plænen, til tusmørket bredte sig. Jakobsen sluttede med gode ønsker til hver især og sendte en hilsen ud til de mange hjem.

Vi ønsker alle gamle elever en god jul og et godt nytår.

Familien Dam.

Elevmødet i 1953 bliver Søndag den 19. Juli

Elevfortegnelse

Vinteren 1951-52.

Jørgen M. Andersen, L. Hjeds, Suldrup.
Svend Aage Andersen, Christiansminde, Hjørring.
Kaj Arildsen, Astrup, Hjørring.
Henning Badsberg, Østeraagaard, Hals.
Egon Christensen, Boholt, Sæby.
Niels Anton Christensen, Klokkeholm.
Niels Bent Christensen, Aalstrup, Brønderslev.
Carl Eriksen, Ø. Gerndrup, Brønderslev.
Tage Frederiksen, Kringelmose, Lendum, Sindal.
Arne Gregersen, Mjels, Ellidshøj.
Kaj Gru, Mygdal, Bjergby, Hjørring.
Vagn Hansen, Højgaard, Klokkeholm.
Poul Husth, Aalbæk.
Anders Jacobsen, Blokgaard, Suldrup.
Toni Jakobsen, Kirketerp, Vegger.
Finn Jensen, Vestervang, Asdal, Hirtshals.
Gunner Jensen, Tranget.
Niels Stidsholt Jensen, Stidsholt, Sæby.
Arne Larsen, St. Rye, Astrup, Sindal.
Peter Larsen, L. Kirkholt, Mylund.
Henning Larsen, Kærvang, Agersted.
Karl Ejg. Larsen, Fjemb Hede, Præstbro.
Poul Larsen, Kirketerp, Vegger.
Vagn Larsen, Nørholm, Mygdal.
Gustav Lassen, Suldrup.
Frode Madsen, Hyllested, Suldrup.
Henning Madsen, Spejlborg, Hallund, Brønderslev.
Leif Madsen, Fibigersgade, Hirtshals.
Hans Melgaard, Landlyst, Sæby.
Heino Møller, Teglgård, Frejlev, Aalborg.
Borge Nielsen, Bødkegaard, Gaaser, Gandrup.
Erik Skovbo Nielsen, Skovbo, Sønderkov.

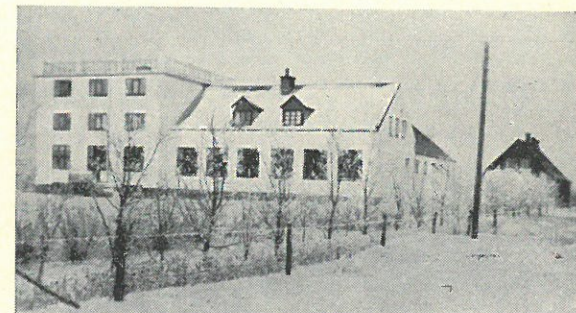
Jørgen Bruun Nielsen, Sdr. Ørvad, Hørby.
Orla Nielsen, Gærum, Frederikshavn.
Villy Nielsen, Sønderholm, Hjørring.
Svend Ovesen, Sejlstrup, Skørping.
Arne Birket Pedersen, Sæsing.
Erik Pedersen, Gandrup.
Kjeld Pedersen, Gandrup.
Hardi Pedersen, Nordenbæk, Præstbro.
Ole Pedersen, Hørbylund, Hørby.
Laurs Raun, Valsgaard, Hobro.
Bjarne Simonsen, Aagade 12, Aalborg.
Niels Solsbæk, Lyngsaa, Sæby.
Arne Sørensen, Skeltoft, St. Brøndum.
Erik Sørensen, Guldager, Vraa.
Gert Sørensen, Valsgaard, Hobro.
Holger Sørensen, Redsø, Hobro.
Uffe Tved, Madum, Ulfborg.
Niels Chr. Vinther, Suldrup.

Sommeren 1952.

Grethe Adamsen, Torderup, Vaarst.
Birthe Andersen, Nr. Katholm, Hjallerup.
Edel Andersen, V. Uggerholt, Sæby.
Inga Andersen, Lillevorde, Gudumholm.
Grethe Beltoft, Aalestrup.
Oda Beltoft, Aalestrup.
Kirsten Bæk, Sterup, Jerslev.
Gunhild Christensen, Tolstrup, Hjallerup.
Mie Christensen, Østeraagaard, Hals.
Ida Lis Christensen, Godthaab, Kvissel.
Birthe Christiansen, Ø. Thirup, Hjørring.
Hanna Christiansen, Bramsted, Sydslesvig.
Anny Frederiksen, Ørnevej 53, Frederikshavn.
Aase Frost, Hale Mølle, Stenhøj, Frederikshavn.
Olga Georgsen, Kirketerp, Vegger.
Kåren Gram, Haverslev, Arden.
Else Hansen, Skolegaarden, Ingstrup.

Ruth H. Hansen, Gorch Fockgade 3, Slesvig.
 Inger Hermansen, L. Kokkenborg, Ørsø.
 Frieda Jacobs, Kattingsted, Sydslesvig.
 Ingrid Jakobsen, Trøderup, Frederikshavn.
 Kirsten Jakobsen, Sønderkov.
 Johanne Jakobsen, Skovengen, Aabybro.
 Kamma Jakobsen, Vandsted, Agersted.
 Doris Jensen, Sejlstrup, Skørping.
 Else Jensen, Vestergade, Hjallerup.
 Erna Jensen, Ø. Hørby, Hørby.
 Esther Jensen, Hotellet, Vaarst.
 Herdis Jensen, Langholt, Østervraa.
 Inger Marie Jensen, Over Budde, Frederikshavn.
 Lis Jensen, Mellerup Mølle, Jerslev.
 Thyra Johannesen, Hou, Ulsted.
 Bodil Jørgensen, Dvergetved, Kvissel.
 Ruth Jørgensen, Valhøjvej 5, København.
 Margith Kjeldsen, Hellum, Skørping.
 Bodil Larsen, Mosen, Præstbro.
 Margrete Lübker, Husumgade 77, Slesvig.
 Birgit Buus Madsen, Skovbogaard, Frejlev, Aalborg.
 Erna Madsen, Bjergby, Hjørring.
 Ketty Madsen, Højene, Hjørring.
 Rita Madsen, O. Fischersgade 10, Aalborg.
 Marlis Marxen, Paulineallé 13, Lyksborg.
 Grete Melgaard, Asdal, Hirtshals.
 Elly Mikkelsen, Klattrup, Dybvad.
 Ellen M. Nielsen, Hollensted, Brønderslev.
 Jytte Nielsen, Bjergby, Hjørring.
 Esther Nielsen, L. Ørvad, Sæby.
 Gerda Nielsen, Ugilt, Sindal.
 Irene Nielsen, N. Mørksgade 20, Frederikshavn.
 Lilly Nielsen, Hørmested, Sindal.
 Ruth Nielsen, Trøgdrup, Hjallerup.
 Inger Nysted, Aaholm, Jerslev.
 Eva V. Pedersen, Vestergaard, Agersted.
 Esther Pedersen, Langbak, Asaa.

Helga Pedersen, Udby, Holbæk.
 Inger Pedersen, Nymark, Voersaa.
 Ragna Pedersen, Sterup, Jerslev.
 Ruth Pedersen, Pedersholt, Dybvad.
 Ilse Pieper, Adelbykamp 49, Flensborg.
 Heike Pioch, Jørgensgade 68, Flensborg.
 Henny Poulsen, Brønderslevvej 24, Dybvad.
 Aase Schack, H. Ørstedesvej 56, København.
 Meta Simonsen, Torvet, Asaa.
 Gerda Stengel, Adelbykamp 26, Flensborg.
 Inger Skaksen, Bollehede, Rørholt.
 Conny Sørensen, Lennestved, Tranget.
 Dorthe Sørensen, Rørholtvej, Dronninglund.
 Edith Sørensen, Vadet, Præstbro.
 Grethe Holm Sørensen, Brøndum, Løgstør.
 Julia Sørensen, Ørtoft, Sæby.
 Stinne Sørensen, Diget, Ørum, Hjallerup.
 Nelly Sørensen, Lyngaa.
 Tove Vangsted, Klæstrup, Brønderslev.
 Elisabeth Vestergaard, Mygdal, Hjørring.
 Gerda Vestergaard, Mygdal, Hjørring.
 Tove Møller Vestergaard, Sterup, Jerslev.

Regnskab 1. juni 1951 — 31. maj 1952.

<i>Indtægt.</i>	Kassebeholdning	139,71 kr.
	841 årsskrifter à 4,00 kr.....	3.364,00 „
	230 „ à 2,00 kr.....	460,00 „
	8 „ à 3,30 kr.....	26,40 „
	Rente fra sparekassen	8,77 „
	Rente fra girokontoret	4,58 „
	Indkommen ved elevmødet.....	46,55 „
		4.050,01 kr.

<i>Udgift.</i>	1200 årsskrifter	2.193,70 kr.
	1000 konvolutter.....	74,45 „
	Porto	651,00 „
	Fragt.....	10,00 „
	Til kartoteket.....	6,90 „
	50 brevkort trykt	8,50 „
	Annoncer	47,25 „
	Gebyr	2,66 „
	Elevunderstøttelse	400,00 „
	Indestående i sparekassen	508,77 „
	Indestående i girokontoret.....	50,18 „
	Kassebeholdning	96,60 „
		4.050,01 „

Stidsholt, d. 19. juli 1952.

Karen Søndergaard.

Ovenstående regnskab er revideret og intet fundet at bemærke.

Stidsholt, d. 20. juli 1952.

Gerda Mathiasen.

Bestyrelsen. Egon Jensen, Lille Hyttehugget, Dybvad.
 Fru Kirsten Pinstrup Thomsen, Annerup.
 Jens Aagaard, Gunderup.
 Juel Højbjerg, Jerslev.
 Frk. Else Larsen, Bredkær, Hjørring.
 Frk. Søndergaard, Stidsholt.
 Chr. Dam, Øksenhede.

INDHOLD

<i>H. Toft Christensen</i>	Fredens Evangelium	3
<i>Hans Jakobsen</i>	I det godes Tjeneste	6
<i>Marie Risegaard Jakobsen</i>	Kommer F. N. mig ved? ...	10
<i>Hans Jakobsen</i>	Aaret, der svandt	16
<i>Chr. Dam</i>	Sverrigsturen	36
<i>Karen Søndergaard</i>	Højfjældspræst	39
	Korte Hilsener	45
<i>Chr. Dam</i>	Fra Elevforeningen	49
	Elevfortegnelse	50
	Regnskab	54